

Truyện ngắn trăm chữ

STEVEN N.

ÔNG VẤN ĐANG THEO

Năm ấy quốc gia mở cuộc hội thảo Phật Giáo lớn chưa từng có, đại biểu bốn phương về tham dự đông đảo; nhiều vấn đề được bàn đến: các truyền thống, giáo pháp... Có một vị giáo sư duy vật tuyên bố:

- Bát Chánh Đạo và nhiều thứ cũ kỹ, không phù hợp với cuộc sống hiện tại. Tiếng xô xao phản đối vang lên nhưng chưa ai có ý kiến gì. Hòa thượng hỏi ông ấy:
 - Có phải ông thường xuyên tư duy, phát biểu đúng và làm ăn chân chánh chứ?
- Tay giáo sư hợm hĩnh:
- Dĩ nhiên là vậy rồi.
- Hòa thượng cười:
- Ông vẫn đang theo Bát Chánh Đạo đó!

CỘNG SINH

Quốc độ vào thời mạt, chủ nghĩa kim tiền ngự trị. Ai ai cũng lo kiếm tiền bằng mọi cách; đạo đức suy đồi, tài nguyên cạn kiệt, môi trường phá hủy... muôn loài cũng bị họa lây. Các chú cá trong đồng ngoắc ngoài kêu gọi đồng loại cùng lên tiếng đòi quyền sống, không ngờ phần lớn thờ ơ. Các loài thủy tộc biến ý mình ở đại dương dè bủ:

- Đã có chủ nhân lo, hơi đâu lo việc bao đồng!

Một ngày kia bọn người tham, ác xả thẳng chất thải độc ra biển, thế là bao nhiêu loài chết thảm. Những con còn sống sót khóc than:

- Cùng cộng sinh nhưng vì thiếu cận nên ra nông nỗi này!

A PHÒ

Hàng xóm có A Cháy vốn chất phác làm ăn, năm rồi trúng mánh nên đầu năm sang rủ mẹ đi lễ vía để tạ ơn, mang theo heo quay, rượu tây, áo mào... để cúng:

- A Phò (*) linh lắm, cha vay tiền thánh nên làm ăn khấm khá. Bà đi với ngộ đi!

Nó thấy vậy khuyên mẹ:

- Mình quy y tam bảo rồi, đừng theo quỷ thần đã vậy còn sát sanh nữa chứ.

Mẹ nó nói:

- Mẹ biết! Mẹ chỉ đi chơi hội thôi. Mẹ đâu có vay-trả gì với A Phò. Và lại lảng giềng nên đi chung cho vui chứ nào phải hăng thuận việc sai.

Nó thấy thương và phục mẹ vô cùng.

"*" A Phò: tiếng Quảng để chỉ Mẩu, Đức Bà, Bà Chúa...

THÊM NGƯỜI ĐỂ THƯƠNG

Sáng sớm trong quán cà phê có hai ông già ngồi tâm sự:

- Thằng con tui ngu quá! Ai đời trai tơ mà cứ nằng nặc đòi lấy nạ giông, chưa gì mà hai con của cô ấy gặp tôi cứ gọi là ông nội. Tui giận hết sức!

Ông kia cười:

- Khi không có thêm người để thương và được thương, có sao còn buồn phiền?

- Rảnh quá ha, đồ quốn!

- Có gì mà quốn ông ơi! nhơn duyên có sâu xa, quả đã chín muồi thì chấp nhận với đời. Và lại con ông hạnh phúc thì có gì ông bày đặt thị phi.

GẠT MÃI ĐƯỢC SAO

Bán mấy mẫu ruộng lấy tiền xây lại ngôi đình diêm dúa, loè loẹt, ngày khánh thành cụ tổng cùng bộ hạ hả hê lắm. Rượu đã ngà ngà cụ tổng thắc mắc:

- Đạo này người làng và bọn láng giềng sao ấy? chúng cứ cười khinh khỉnh, khi để chẳng chịu tin ta.

Có kẻ thưa lên:

- Chắc chúng bị gạt nhiều lần nên sanh cảnh giác.

Kẻ khác thì vòng vo:

- Xưa U Vương bên Tàu gạt chư hầu nên khi có biến chư hầu chẳng chịu ứng cứu.

Cụ tổng nghe thế bèn vỗ sập rầm rầm:

- Bọn chư hầu phản động, gô cổ hết ra đình cho ta.

NGƯỜI NÀO VIẾC NÀY

Đại Bàng làm tổ lưng chừng vách núi, bay giữa hư không, giông bão coi thường trông thật oai hùng. Sơn Ca thấy vậy hâm mộ và thấy tủi thân:

- Cậu thật phong độ! Ông trời phú cho cậu bao nhiêu là ưu điểm!

Đại Bàng khảng khái nói:

- Đại Bàng làm việc Đại Bàng nhưng cậu lại có giọng ca trong trẻo tổ không làm sao bằng được, hãy dùng hết khả năng của mình là tốt rồi, hà có gì phải so với ai?

Sơn Ca vui quá bất chợt nó cất tiếng hót vang cả góc rừng.

BẰNG MƯỜI HẠI NHAU

Chú cá voi con nổi tiếng thông minh, diễn giỏi. Người ta còn bảo nhau nó có thể hiểu tiếng người. Nó đang dùng đuôi tạt nước vào khán giả, nhiều tiếng hét phấn kích vang lên. Có chú bé đến sát bể kiếng trồi mển nhìn nó thì thăm:

- Cậu to thể kia mà cái bể nhỏ vậy sao đủ chỗ cho cậu chơi?

Nó chọt buồn thút thít:

- Tổ nhớ mẹ, nhớ đại dương lắm! Người ta đang cầm tù tổ mà!

Mắt chú bé ướt dùng bàn tay vuốt ve nó qua làn kiếng dày cộm an ủi:

- Tổ mong họ sẽ sớm trả cậu về với đại dương.

STEVEN N
Georgia, May 2016